CASIMIR GIRALT

BOI, EL MERAVELLÓS

DRAMA EN UN ACTE, EN VERS, INSPI-
RAT EN UN CONTE D'OSCAR WILDE

BOI, EL MERAVELLÓS

CASIMIR GIRALT

BOI, EL MERAVELLÒS

DRAMA EN UN ACTE, EN VERS, INSPIRAT EN UN CONTE D'OSCAR WILDE

ANTONI LÓPEZ, LLIBRETER
Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PERSONATGES

BOI.
RAMON BERENGUER III, comte de Barcelona.
BERENGUELA, la seva filla.
COMTESA DE PALLARS.
MARGUERIDA.
VESCOMTE DE CARDONA.
SINIBALD.
COMTE DE PALLARS.
GUILLEM DE MONTPELLIER.
PATGES, 1.er 2.on 3.er i 4.art.

Dames i cavallers, soldats, servents,
nens i nenes, gent del poble, etc.

L'acció a Barcelona, a començaments del segle XI.

Aquesta obreta s'estrenà al «Teatro Novedades», la nit del 29 de novembre de 1917, corrent la interpretació a carrec respectivament de:

SENYORES

Assumpció Casals.
Francisca Lliteras.
Antonia Baró.
Esperança Ortiz.
Francisca Domenech.
Maria Fortuny.
Mercè Ribas.

SENYORS

Enric Borrás.
Ramon Tor.
Alexandre Nolla.
Josep Claramunt.
Vicens Daroqui.
Ramon Banyeres.

Direcció: ENRIC BORRÁS

Una gran sala en el palau de Berenguer III Compte de Barcelona. Al fons, una balustrada de marbre que té al bell mig una escala que emmena als jardins. A primer terme, a l'esquerra i d'esquena al públic, un mirall de peu. Perspectiva de brancatge i flors. Les sis de la tarda.

Al fons de l'escena, apoiats en la barana de marbre: Berenguela, Ramon Berenguer, Comtesa de Pallars, Vescomte de Cardona, nens i nenes de famílies principals, dames i cavallers. A dreta i esquerra: Sinibald, Guillem de Montpellier, patges, servents i soldats.

Tots els presents contemplen amb interès l'arriscat exercici que uns acròbates figuren executar en l'explanada del jardí. Arriba la musica d'unes gralles i un tabal.

La princeseta Berenguela sembla particularment admirada de la festa. Sovint obra els llavis amb exclamacions de sorpresa i de joia. Els presents choregen els alegrois de la gentil princeseta. Una remor de multitud puja a intervals, del jàrdí, donant idea de la satisfacció amb que el poble alli congregat assisteix a l'espectacle.

ACTE ÚNIC

BERENGUELA

ımunt, amunt, s'aixequen els braus homes.

COMTE DE PALLARS

ʻoques de roure són o atlants macissos.
ʼegurs i forts com milenàries roques,
ue ni la mar ni el vent poden abatre.

Arriba més forta la remor de la multitud.

BERENGUELA

Picant de mans

Aire bailet! I amb quin dalit s'enfila!
Lleuger com un estel que'l vent afua,
ben tost copsarà el cim de la columna.

Se sent com la multitud aclama
amb visques als acròbates. Torna
a oir-se la musica de les gralles

VESCOMTE DE CARDONA

Com els atletes que han lluitat, Senyora,
com els joglars de la Provença bella
que en honor vostre han esgranat llurs troves,
els intrèpits minyons també desitgen
rendir acatament a vostres gràcies.

Somriu Berenguela i a una indicació del seu pare apareixen del fons els acròbates. Avencen i saluden amb humilitat.

RAMON BERENGUER

Sou tan lleals i bons com coratjosos
i és amb orgull que en la persona vostra
reto homenatge a Valls, la ciutat bruna,
i us remercío per aquesta festa
que amb el vostre braó acabeu de dar-nos,
Salut! o gent del llamp, forts com el bronze,
nascuts a l'ombra de Tarraco augusta,
la de les roques vives i ciclòpies.

BERENGUELÁ

Berenguela també vos remercia.
Si petita com sóc, al costat vostre
devinc com una fulla d'una rosa
que el ventijol d'abril breça i s'emporta,
el meu cor per això no deix d'amar-vos
i de sentir per tots gran meravella.

Desapareixen els acròbates per on han vingut.

SINIBALD

Avençant vers la princeseta i saludant-la cerimoniosament.

Oh, princesa gentil, jo bé voldria,
portar el meu present a vostra festa,
mes estic contristat, car és tan minsa
l'ofrena humil que jo podria dur-hi!
Les gales de ma terra, Pisa hermosa,
en vos, senyora, la natura ha foses
de tal faisó, que ofensa a vos seria
fer-vos present de joies tan poc dignes.
La sang dels nostres mars, la coral roja,
que pareix amb dolor l'entranya viva,
en el misteri ignot de les fondàries,
no més d'enveja esdevindria pàl·lida,
en veure el foc que abrusa els vostres llavis.
Ni la blancor del vostre cos mirífic,
d'aquest cos més gentil que una Tanagra
en puresa jamai igualaria
tot l'alabastre de les nostres serres!
El blau del nostre cel, com el d'Atenes,
té en vostres ulls blavor de meravella,

com meravella n'és el cabell vostre
més bell que l'or del nostre Sol, senyora.
Sou poderosa, sou gentil, sou bella;
teniu tresors, tot riu devora vostre...
mes jo, mireu, no tinc altra riquesa
que aquestes mans, l'espasa i mon coratge.
No tinc joiells esplèndits que oîrenar-vos,
sóc un soldat i ma paraula rústega
no'n sap de cisellar una balada.
No tinc flors per a dur-vos, oh senyora,
i el jardí vostre n'és tan ple que encanta.
La meva ofrena serà humil i pobra,
serà indigna de vos, pel que voldria.
Es la flor de ma vida aventurera,
és un relat de militars històries.
Preneu-la, doncs, com un vibrar d'espases
que entreté els vostres ocis de princesa.

BERENGUELA

Oïm al cavaller, que sempre em fou més grata
una guerrera història que la més rica joia.

2

RAMON BERENGUER

Oiu-la tots! Les gestes glorioses
son l'aliment dels forts, són les que donen
el tremp al pit i al braç que mou el glavi.

Dames i cavallers cnvolten de més aprop a Sinibald, interessats per la seva història.

SINIBALD

Tots els vaixells de nostra terra un dia
se feren a la mar. Feia goig veure'ls!
Inflava el vent les veles poderoses,
inflava els pits la fe en la santa empresa
de batre al sarraí, corsari innoble,
que en aigües de Mallorca les naus nostres
saquejava el mal lladre molt temps feia.
Els catalans vaixells també hi venien,
i al mig la Capitana ensuperbida

obedient al gest del vostre pare
que, adreçat com un déu, dalt de la proa
i encès d'ardor vetllava per la pàtria.
En veure'ns tan aprop, les naus moresques,
fugiren mar endins esperitades,
com si la por, covards! inflés llurs veles
La lluna en l'horitzó, roja com era,
dava un brill de tragèdia al mar en fúria...
La topada va ésser sagnant i horrible,
la lluita cos a cos, a l'abordatge;
braç i destral com d'una sola peça;
el corsari retut amb dents i ungles
es batia udolant com una fera.
De sobte lluny de mos companys me trobo,
els ulls dels sarraïns entorn brillaven,
eren ells molts i llurs destrals pesantes,
jo les sentî brandar sobre ma testa
i hauria rodolat en terra a trossos
si l'acer d'un gegant d'un déu o un monstre
en un instant caigut no hagués cent voltes
encomanant la pô i la mort als altres.
Cor-près al cavaller la destra allargo,
el cavaller somrient la destra apropa,

encaixem i la mà encar tremolosa
amb sang del cavaller resta amarada.
I em diu el cavaller amb un somriure:
«Bé val la sang d'un brau la sang d'un Comte!»
Al cel moria la darrera estrella
quan ja les naus de Pisa i Catalunya,
podien altre cop cantar victòria,
i aquest míser soldat per mentre visca
gravava en el seu pit el nom il·lustre
de Berenguer tercer de Barcelona,
l'intrépit cavallê a qui dec la vida
com igualment li deveu vos, Princesa!

Saluda reverencialment a Berenguela.

BERENGUELA

Cor-presa sóc de vostra història egregia,
jamai el temps assolirà esborrar-la
del tros més estimat de la meva ànima.

RAMON BERENGUER

Somrient

La glòria pel que veig és ta companya.
Si de soldat a heroi passares en la guerra,
en jornades de pau a lo que't mostres,
te n'has passat, galant, d'heroi a poeta.
El teu relat és digne d'una trova.

SINIBALD

Besant-li la mà

Gràcies, senyor.

RAMON BERENGUER

Que déu ta vida guardi

COMTESA DE PALLARS

De tal relat ne sóc emocionada

GUILLEM DE MONTPELLIER

Es brau el cavallê i de parla destra.

VESCOMTE DE CARDONA

Avença i saluda reverencialment a la Princeseta.

Us portem un present de la cacera.
Caçant per dins les selves més espesses
de les serres esquerpes amb el Comte,
vegérem una estranya criatura.
No poguérem saber si era home o fera;
lleuger com una daina s'escorria
per a escapar dels dards dels arquers nostres.
Per fi el trobàrem al bell cim d'un arbre
i era un home, senyora, d'una mena
com mai al món n'havíem vist cap altre!
Vivia en una cova de les selves
en una eterna solitud, sens altres
companys que'l llop i que'ls ocells cantaires.
D'aqueixa tan estranya criatura

amb el Comte hem volgut fer-vos ofrena;
si doneu vostre permís i voleu qu'entri
tal meravella esguardareu, senyora.

Somriu, aprovant, la Princeseta. S'aixeca del fons una remor de sorpresa i amb dugues gambades es planta Boi al bell mig de l'escena. Boi és realment una estranya, una singular criatura. Petit, grotescament ridícol, amb la testa enorme, els braços en arc i les cames com doblegades al pes del còs. Vesteix a la faisó dels pastors de la nostra terra i, espitregat, amb les mànigues de la camisa arremangades i les cames de les calces, curtes i desiguals, sembla talment la grotesca caricatura d'un home, executada per un pintor boig.

Impossible precisar la seva edat. La seva figura i el seu rostre no ofereixen termes de comparança. Nosaltres, emperò, hem pogut inquirir que Boi és poc més que un adolescent...

L'aparició sobtada del nostre personatge és rebuda amb grans riallades. Riu esbojarradament la

Princeseta; riuen per sota el nas els cavallers d'una major gravetat i respecte, i lo que és pitjor encara, riuen fins els soldats més malcarats i ferotges.

Boi resta un moment astorat a la vista de tanta gent per ell desconeguda, l'esbullada cabellera a l'aire, els ulls com taronges i la boca, d'orella a orella, en una extranya ganyota.

Emperò Boi reacciona a l'instant i riu més fort que'ls altres. La seva gran rialla sona com un tro assolint un sobtat silenci. Alesbores Boi sembla saludar als presents amb uns crits guturals, amb un bracejar grotesc i uns salts meravellosos que fan perdre el comediment fins als més entenimentats.

L'alegria de tots s'ha encomanat al propi Boi qui no sap explicar-se la clamorosa rebuda de què és objecte.

VESCOMTE DE CARDONA

Després de reclamar silenci

Aquí el teniu el cavaller, senyora!
Quin paladí que us hem triat, Princesa!

BERENGUELA

Amb un esforç per a mostrar-se seriosa

Doncs jo l'accepto de bon grat. Que resti
la seva espasa a mon servei per sempre.

COMTE DE PALLARS

No'n trobarieu pas cap més, princesa,
que fos com ell tan ple de meravelles;
a cops de cap esberla roques vives.

BOI

Com un isard jo tresco per les serres.
Fent voltejar la fona faig que arribi
brunzint la pedra fins al niu de l'àliga
que hi ha al damunt de les més altes roques.
Quin goig per mi muntar pel tronc dels arbres
i a l'agafar el niu, quina sorpresa!
Sé les fonts de les valls, les més ocultes,
les que ningú coneix. Jo sols sé on niuen

els ocells més cantaires. Sé on floreixen
les plantes més gentils, les remeieres
i les que baden flors metzinadores.
Els meus braços són forts i amb ells podria
alçar-vos com si fossiu una ovella
i, oidà! amunt! a sobre mes espatlles,
sens deturar el pas amb vos podria
els rius atravessar, pujar les serres
i dur-vos fins als cingles més feréstecs!

COMTE DE PALLARS

Per lo que's veu, senyora, és tot un home.

VESCOMTE DE CARDONA

S'explica el cavaller amb sensatesa.

COMTE DE PALLARS

Oh no's pot pas negar que son llinatge
és per demés esplendorós i noble!

BERENGUELA

Rient per sota el nas

Apropa't, doncs, i diga'm que faries
amic valent, per plaure a ta senyora?

BOI

Astorat, no sabent que dir

El que faria per a vos, Princesa?
No ho sé, oh no, qui ho sap lo que faria!
El que'm manessiu, fa! el que'm manessiu
fos el que fos, oidà! mal que fos perdre'm!

COMTE DE PALLARS

Com paladí esforçat ell vos contesta.

BERENGUELA

Seguint la broma, fa amb el cap un signe negatiu

De Sinibald me plau qu'escoltis la paraula
i de respondre aprenguis del comte de Cardona.

SINIBALD

Avençant amb gravetat vers la Princeseta

Batre'm contra un, senyora, és pobra cosa;
amb déu i amb cent, senyora, jo'm batria
segur de vèncer, si durant la lluita
no'm manqués un moment vostra mirada.

Saluda reverencialment a Berenguela i es retira per a fer pas al Vescomte.

VESCOMTE DE CARDONA

Vos me veurieu rodolar, princesa,
cingles avall i als vostres peus abatre,
i ans de morir veurieu com la terra
amb goig suprem, senyora, jo besava.

S'ha inclinat als peus de la Princeseta i apropant als seus llavis un grapat de terra l'ha besada amorosament.

BOI

Plantant-se al mig de l'escena, davant de la Princeseta, decidit

Com Boi que'm dic qu'encara més faria,
que'l que han dit per a vènce'm aquests homes:
si l'un matés i l'altre dés la vida,
que hi guanyarieu amb això, senyora?
La vida jo per vos tota voldria,
per a lliurar-vos de tot mal, per dur-vos,
les fruites i les flors, la mel de les abelles,
tot lo més grat per vos, tota la terra
per a petjar sobre ella com a reina,
per a triomfar sobre ella com a dona.
I quan la mort se us endugués, senyora,
jo als vostres peus com ca fidel ajeure'm
i morir traspassat pel dolor vostre!

BERENGLELA

M'has parlat Boi, com mai ningú fins ara,
el que m'has dit m'ha fet restar cor-presa,

pren, Boi, aquesta flor com a penyora
de l'amistat que Berenguela et guarda.

Li llença una rosa que Boi recull en l'aire, radiant.

Un visca a Boi, braus cavallers i dames!

DAMES CAVALLERS

Que visqui Boi l'heroi de nostres selves!

BERENGUELA

A Ramon Berenguer, donant-li el braç

Humana criatura com aquesta
jamai havia vist, senyor i pare.

La Princeseta i Ramón Berenguer, seguits de dames i cavallers se'n entren al palau.

BOI

Seguint a Berenguela i saludant-la amb grans reverències fins a perdre-la de vista

Al cor jo tancaria aquesta flor, Princesa,
la tancaria al cor per a que fos més meva!

Avença corrent vers els cavallers i soldats que desfilen per l'escala del fons. Amb grans crits:

Una flor m'ha donat la missenyora!
Oidà la flor que guardaré per sempre!

Botant d'una a l'altre banda de l'escena.

Una flor m'ha donat la missenyora!
Oidà la flor que hermosa n'és com ella!

Apropant-se a la balustrada, gesticulant d'una manera grotesca i sempre amb grans crits.

Una flor m'ha donat la missenyora!
Oidà la flor que besaria amb l'ànima!

Arriba de baix la remor de la multitud.

UNS CRITS

Que visqui Boi, l'heroi de nostres selves!

NENS I NENES

Que visqui Boi! El nostre Boi que visqui!

Els servents i els patges més ganasses es carreguen a Boi sobre les espatlles i amb grans crits i rialles desapareixen tots plegats pel fons.

BOI

Ja des de dins

Oidà la flor que guardaré per sempre!

Cau la tarda. El paisatge ha anat prenent una extranya grisor.
Apareix, per l'escala del fons, la vella Marguerida. Es una infeliç velleta folla que corre de poble en poble pidolant almoina.

MARGUERIDA

Me'l van robâ, infeliç, tantost va nèixer,
m'el van arrebaçar de les entranyes;
les urpes en els ulls us clavaria
on sou, oh mala gent, que me'l vau pendre?
De llirs i roses el meu fill fet era,
hermós, el meu fillet, el bon Jesús semblava;
vingueren, ells, la mala gent, a pendre'l,
dimonis de l'infern maleits siguin!

Riu d'estranya manera i prossegueix amb gran misteri.

El trobí al fer-se nit, una estrelleta nova,
en l'horitzó radiant s'hi descobria.
Era ella el meu fillet, el fill de l'ànima

que des del cel a sa mareta cerca...
Oh, no ho digueu, oh, no, que si ho sabessin
mai més la nit després del jorn vindria!

Reapareix Boi voltat pels patges i nens i nenes, que salten i riuen amb una gran cridòria.

BOI

Menaçador

Que prou us dic; us dic que prou, diables!
N'esguerro un si no'm deixeu depressa!

Agafa a un patge pel braç i l'alça menaçador, mentre amb una empenta n'ha tombat un altre per terra. Confusió entre la mainada.

MARGUERIDA

Corrent adelerada de l'un a l'altre

On es el meu fillet? Ets tu? Ets l'altre?

ros com el sol que les espigues daura?
O és el meu fill aquell que tot tremola
com un ocell poruc qui bat les ales?

UN PATGE

El vostre fill és Boi, allà, mireu-se'l,
no'l coneixeu i és vostre fill, barjaula?

MARGUERIDA

El meu fill és aquell, lleig com un monstre?

EL MATEIX PATGE

Segur que és vostre fill! Que sou toçuda!

MARGUERIDA

Sobtadament esperançada

El meu fill?... el meu fill?... M'enganyarieu?...

UN ALTRE PATGE

Que no ho veieu ben clar que sou sa mare?...

Boi, com ull-pres per la flor que li ha donat Berenguela, ha restat indiferent a l'anterior conversa. Marguerida, estranyament transfigurada, avença vers Boi, tremolosa, amb els ulls brillants, les mans com en éxtassi, posseïda d'una infinita tendresa.

MARGUERIDA

Es formós, si que ho és, mon fill de l'ànima.

UN NEN

Que visqui Boi!

TOTS ELS ÀLTRES

Amb grans rialles

El nostre Boi que visqui!

BOI

Sortint bruscament de la seva abstracció, astorat com si temes anessin a arrebaçar-li la flor. Menaçador

Deixeu-me ja o a cops, mal llamp, vos baldo!

Patges, nens i nenes fugen per tots indrets esporuguits.

MARGUERIDA

Estàtica

Es formós! Si que ho és mon fill de l'ànima!
L'he cercat amb dalit tota la vida;
estimo a ell com sols a Déu estimo,
jamai la mala gent podrà robar-me'l!

Sobtadament esverada

Més, oh, calleu, silenci, si ho sabessin,
si ho sabessin vindrien els mals lladres!

BOI

Després de foragitar a la mainada ha tornat a besar la flor amb adoració

«Prèn, Boi, aquesta flor com a penyora
de l'amistat que Berenguela et guarda!»

MARGUERIDA

Gelosa

Quan al meu fill tot just ara retrobo,
una dona a robar-me'l gosaria?

A Boi.

Oh, dolç fillet, aquesta rosa llença
que'ls mals esprits han fet estada en ella!

BOI

Qui és? qui és? Què diu aquesta dona?

MARGUERIDA

Ets tu el fillet qui desolada cerco!

BOI

Que'l vostre fill sóc jo? Quin pensada!
La mare va deixar-me allà a la serra
i de recança, a fe, no ha donat mostres.
Pla bé que la conec. Ella amb el pare
del bosc emmenen a ciutat la llenya.

MARGUERIDA

Amb un crit

Calla mon fill. Oh, dolç fillet, no cridis,
que si ho sentissin ells, que si ho sabessin,
dels braços meus els lladres te pendrien.
Abraça'm, fill!

BOI

Aquesta dona és folla!

MARGUERIDA

Esguardant el cel, sobtadament corpresa

Oh, silenci, calleu, l'estrella nova
al mig del cel un altre cop brilleja,
és el meu fill que des de dalt me crida,
són els seus ulls que al esguardar-me em besen.

Avença pel fons, els braços a l'aire com una il·luminada.

BOI

Novament fascinat per la flor, torna a besar-la murmurant baixet

«Pren, Boi, aquesta flor com a penyora
de l'amistat que Berenguela et guarda!»
Dolça princesa, vull tornar a veure't!

Emmena els seus passos vers allà on poc abans ha vist desaparèixer a la princeseta.

MARGUERIDA

Avençant pel fons

Ja vinc fill meu que'l teu amor m'espera!

BOI

Ja, ja vinc, pel teu amor, senyora!

Es detura i esguarda al seu entorn temerós. Un instant.

Dolça princesa, vull tornar a veure't.

Avença uns passos fins a colocar-se al mig de l'escena i es detura sorprés a la vista de la seva imatge projectada en el mirall que figura en primer terme.

Oidà l'amic, sóc Boi, no m'esperaves?

Riu amb una gran rialla que mor tot seguit en els seus llavis

a l'observar que l'imatge del mirall, que ell creu la d'un altre home, respòn exactament amb una altre rialla.

Que n'ets trempat és veu quan me saludes,
igual que jo, company, amb alegries!

Torna a riure, gesticulant a la seva manera, i torna a restar sorprès. Avença uns passos i es detura esverat al veure que *l'altre* respòn amb exactitud a tot el que fa ell. Retrocedeix. S'atura. Es rasca el cap. Una suor freda comença a amarar el seu front. Murmura temerós:

Estrany a fe que tot quan faig ell faci.
Camina i s'atura com si seguís mos passos?

Ha devingut seriós. Una estranya inquietud comença a apoderar-se d'ell. Prova d'aixecar un braç i es detura cada vegada més esporuguit a l'observar que *l'altre* respòn a tots els seus moviments.

Com fent el cor fort torna a avençar fins al mirall, allarga una mà fins a tocar-lo i la retira amb un crit.

Diria's que una mà per art del diable
com el glaç freda ha colpejat ma destra?

Amb un esforç suprem per a mantenir-se serè.

Oidà, company, a lo que't dic responguis
o de naixensa ets mut o potser ets ximple!

Boi resta com clavat a terra. *L'altre* ha gesticulat com ell i com ell ha posat una cara ferrenya. Una lívida pal·lidesa invadeix el seu rostre. Les cames li tremolen convulses. Murmura amb veu fosca:

Ets, doncs, potser, a l'*inrevés* de l'ombra
o ets com l'eco qui torna la veu pròpia?

Com tement endevinar:

Es que sóc jo mateix?... Sóc jo aquest monstre?...

S'aparta horroritzat del mirall i resta arrupit en un recó de l'escena, tremolant, desolat.

Si, si, sóc jo! Si jo mateix m'esguardo!
espellifat i brut i miserable!
Sóc jo, sóc jo, com una fera estranya
que's mostra ja amansida. Per a distreure
als cortesans m'han dut a aquesta casa!

Revolcant-se per terra, desesperat, foll.

I tu, Princesa, tu també te'n reies!
Oh maleit de mi! De ma misèria
n'heu fet befa i escarni. I jo podria
fer-vos rodar a terra amb els meus braços
molt més forçuts que'ls vostres. Perquè amb sanya
m'heu fet deixar ma solitud amada?

Mocegant la flor i rebotent-la per terra.

O flor gentil que m'has donat, Princesa
fuig lluny de mí mil voltes maleïda,
com maleit jo sóc, com maleïda és l'hora
en que la llum del sol vaig venî a veure!

Una curiositat horrible l'empeny de nou a veure's en el mirall. Les cames semblen negar-se a sostenir-lo i el seu pit esclata en un gran plor.

Sóc jo, sóc jo, sóc jo mateix el monstre!
Maleiria el ventre de la mare!
Quina nit degué sê, quin hòrrid monstre
li degué enmetzinar la seva entranya?...
Com no s'avergonyí de dur-me al dia
i no'm deixà assecar dintre la fosca!
Obre't, terra, als meus peus, ombra embolcalla'm,

buideu-me els ulls, oh corbs de Déu fatídics,
escorpins i serpents, beveu que els vasos
de mes venes són plens de sang ben pútrida.
A la mort m'encoman i a les tenebres.

Els plors de l'infeliç sovintegen asfixiants. El seu rostre devé amoratat en una congestió horrible, la seva testa branda a dreta i esquerra com un pèndol, els seus ull, injectats de sang, semblen volguer fugir de les conques, les cames se li dobleguen al pes del còs que tremola convuls i cau a terra mort.

Un instant. Apareix la princeseta amb el seu seguici de dames i cavallers.

BERENGUELA

Boi és aquí, senyors, quina troballa!

Riuen tots

VESCOMTE DE CARDONA

Posant la mà sobre el pit de l'infeliç

Oh! no rieu que Boi és mort, senyora.
Son cor és trocejat. Déu el perdoni!

La rialla ha mort en tots els llavis.

BERENGUELA

Disposànt-se a avençar amb el seu seguici. Sobtadament seriosa.

Una altra volta al dar-me una joguina
no hi amagueu un cor mortal a dintre,
que l'ombra de la mort ja prou que ens sotja.
Oculteu-hi tresors dels que perduren
amb llum d'eternitat i pols de glòria,
que eterns i gloriosos són l'infància
i les amors del cor de Berenguela!

Uns criats es disposen a e dur-se'n el cadavre de Boi

TELÓ

AQUESTA OBRA FOU IMPRESSA EN ELS TALLERS
TIPOGRÀFICS DE N'ANTONI LÓPEZ, DEL
CARRER DE L'OLM, NÚMERO 8, EL
MES D'OCTUBRE DE MCMXX